

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. vel. travna 1910.

Leto XI.

Zlati maj!

Niso slavčki ga privedli,
sam je prišel zlati maj,
s solncem prišel je čez gore
v tihi naš planinski raj.

Glej, na polju tam se dviga
živih, nežnih sto glav;
pa to palčki niso drobni,
to cvetovi so cvetic.

Čuj, iz gozda pesem sladka
plava v solnčno vas glasno;
pa to Vile niso gorske,
ptice gozdne so samó.

Trata živa je metuljev,
dece živa trata vsa,
smeh, veselje v licih mladih,
smeh, veselje sred srca.

So li ptice, so metulji
zdaj srečnejši kakor mi?
To samo bi vedel striček,
ki v tujini v grobu spi.

Lep je grob njegov v tujini:
rož pač tisoč tam dehti,
tam igrajo se metulji,
in škrjanček žvrgoli.

Majnik pač ne zabi polja,
gor visokih, ne gozdov,
src človeških ne pozabi,
daljnih, tihih ne grobov...

Jos. Vandot.

